

Hvorfor er der ikke ligeløn?

Er de mange sygedage hele forklaringen?

— Jeg står hver dag ved en revolverbænk på en fabrik og udfører nøjagtig samme arbejde som mine mandlige arbejdskammerater. Men min timeløn er på 4,78 kr. og mændenes er på 6,18 kr. Hvis dette ikke er uretfærdigt, er der ikke noget, der er det. På den måde bliver vi kvinder løntrykkere overfor mændene.

Det var fællestillidskvinde Petrea Christensen, der kom med dette indlæg i ligelønsproblemet, som forleden blev drøftet i Dansk Kvindesamfund. Sekretær i Tobaksforbundet Ella Olsen og direktør Arne Lund, Arbejdsgiverforeningen var indledere.

Petrea Christensens kollega, tillidsmand Svend Friis, gav hende ret i, at det er umoralsk at mennesker, der udfører det samme arbejde, ikke får samme løn.

Blandt diskussionsdeltagerne var Lis Groes, der fandt, at det var en diskriminering af kvinderne. Hvis arbejdsgiverne ikke kan indse det, må man søge ligelønnen sikret ad lovgivningsvejen. Videre sagde hun, at arbejdsgiverne altid talte om, at kvinderne havde flere sygedage end mændene.

— Så vidt jeg ved har vi 3 pct. flere sygedage om året, så lønnen burde da kun være 3 pct. ringere. Forøvrigt forsømmer mændene også, når de skal være soldater og

Arne Lund

Ella Olsen

genindkaldes, og det tager man ganske roligt — men at kvinder skal føde børn, skal de betale for gennem hele livet med mindre løn!

Forud for dette havde Ella Olsen efterlyst en linje i vort lønningssystem: — Den eneste linje er åbenbart, at kvindelønningerne er lavere end mandslønningerne. Den er holdt på trods af, at man de senere år har opnået samme dyrtidsstigning for mænd og kvinder. I starten fik kvinderne 3/4 af det mandlige dyrtidstillæg, altså 66,3 pct. I dag er kvindernes dyrtidstillæg 80 pct. af manddyrtidstillægget, fordi man de senere år har fået samme stigning. Men det ses ikke på gennemsnitslønnen. I 1957 havde kvinderne 73,5 pct. af ufaglært mandsløn, i 1961 73,2 pct. Altså må lønnen være gået procentvis ned for kvinderne sammenlignet med ufaglærte mænd.

Men der er to områder, hvor kvinderne står svagere: rent fysisk og uddannelsesmæssigt. Det første er imidlertid underordnet. For det er ikke den værdimåler, der bruges på arbejdsmarkedet.

— Til gengæld er det galt med uddannelsen. Her må kvinderne erkende, at de procentvis ikke gør så meget, som de skulle.

Dårlig uddannelse

Ella Olsen sagde om de to ting, som arbejdsgiverne altid fremfører, nemlig de flere forsømmelser og den kortere tid i erhvervslivet: Forsømmelserne kan ikke gå så meget ud over arbejdsgiverne, da det er

kvinderne, der selv må betale deres sygedage.

— Man betaler ikke alene med den løn, man sætter til ved sygdom, man betaler hele livet igennem med en lavere løn. Og ikke nok med det, men de kvinder, der aldrig forsømmer, betaler også med en lavere løn. Kan man ikke kalde det at straffe kollektivt?

Ella Olsen mente heller ikke, at kvindens kortere industrielle levetid kostede arbejdsgiveren noget, fordi der er en forholdsvis kort tilberedningstid inden for industrien, og det er der, de fleste kvinder er. De, der tager en lang uddannelse for derefter at trække sig tilbage for at passe hjemmet — deres uddannelse bekoster samfundet i realiteten. Men arbejdsgiverne må jo mene, det koster dem noget, og at de er berettigede til at inddække sig ved lavere kvindelønninger.

Dyrere pr. varenhed

Arne Lund svarede Ella Olsen, idet han fastholdt arbejdsgiverforeningens syn på ligeløn.

— Arbejdsgiveren må tænke strengt økonomisk, idet han må se på prisen pr. produceret varenhed. Og den er højere når det er kvindearbejde på grund af hendes flere sygedage og kortere tid på arbejdsmarkedet.

Vejen til ligeløn er snarere, sagde Arne Lund, at kvinderne dygtiggør sig, søger bedre uddannelse. Han fandt det også naturligt, at kvinder og mænd stod i samme fagforbund, fremfor som nu, hvor kvinderne separat er tilknyttet Kvindeligt Arbejderforbund. Bibi.

De ellevise håndplukkede klasser...
De ellevise håndplukkede klasser...
De ellevise håndplukkede klasser...
De ellevise håndplukkede klasser...